

läitide all langes viimaks ta Brigitta-klooster. Tallinna teise ümberpiiramise aegal läksivad Wene-lased 1. Küünslakuu pääval 1577 Brigitta-kloostre. Seestpädi sai klooster väsjaröövitud, sarijad ja latus saiward tulepunks Wene laagrisse veetud ja pahsematest liividest tehti hulisi, mida linna peale lasti. Sellest aastast saadik seisavad Brigitta-kloostre waremed ja annavad sõnumid endisest ilust ja uhlusest. Üksi altari-pist on järelle jännud. Hirmosal sõea ja rõowimise aegl osiward mungad seda kallist pisti fügawasse liiwa alla matnud. Seal tõiwad Müstpea-wennad, se on, Tallinna laupmeeste ühendus, seda pärast vätsja ja hoidsi-wad seda oma ühenduse-majas, kus se ka nüüd veel näha on.

Waga meel asutas ta seda kloostred vaitseks Jumalateenistuse paigaks, waga meel tegi seda aegamööda rillaks. Aga head põlve ilma kahjusta on raske. Hea põlwfigitab nii kergest suurustust ja pattu; surm on oga patu palk. Sedat iditi wõime meie ta Brigitta-, ehit kuida rahwas ütleb — Pirita-kloostre waremetest õppida. Seal seisavad need nüüd ja saavad küll veel mõni sada aastad seisma ja wahiward tasasel ja töösel näul Hiru jõe tasaste laenete peale. Qui palju pisaraid wõiwad selle kena jõe laened ta Brigitta-kloostrest näiyid, kui palju surva ja kui palju

rõõmust häast seal suulnud olla. Aga sellele need laened seda rääkida wõiwad? Endised laened on juba ammu merde weerend, on ennast seal suure maa-ismia weega segand, on uueste pilwetesesse tõusnud ja kui vihm ja rahe ja sumi maa peale tagasi tiskund, langend ja tuiskand. — Küll on seal mõni waga palwe taeva poole tõus-nud, küll on seal mõni förklus kostnud ja viimaks mõni hirmu ja häda kisa föland. Pühaks paigaks on se aga ehitud, pühaks paigaks ta kui isamaa mälestus ja kui Jumala sörme tähendus jaanud. Mõttle selle peale, kui läbi nende ruumide läid, armas lugeja!

Kuidas se tuleb, et kuu mitte issa täis ei ole.

Ennemuistne jutt Littawi maalt.

Ennemuiste tulj suu igal öhtul, kui päike Voodale läinud oli, pani oma latorni põlema ja kündis ille taewa-lau, tunni päike jälse tõusis. Sedawiisi testis aži läbi aasta, ei olnud noort tuud, ei esimest ega viimist weerandid, waid üksi aga kuu üleüllse. Inimesed ei pidanud aga kuuist suuremad lugu; tema ei lüpsetanud wilja, ei kuiwatanud heina ega soojendanud taba, ja et tema wargaid lohkutas, seda ei pandud tähele, sest pime öö oli tundmata aži.